

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121533802
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121533802.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu H., zastúpeného H., proti žalovanému J., o zaplatenie 200 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. augusta 2022 č. k. 17Csp/1/2022-61, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 18. augusta 2022 č. k. 17Csp/1/2022-61 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 200 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 26.12.2018 do zaplatenia a s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky v sume 12 Eur. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v žalobe žalobca tvrdil, že žalovaný sa prostredníctvom webovskej stránky www.minipozicka.sk registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 200 Eur. Na základe zmluvy zo dňa 20.11.2018 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 200 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 57 Eur a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru, čo žalovaný nesplnil. Žalobca je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Súd prvej inštancie konštatoval, že má právomoc na prejednanie sporu v zmysle čl. 18 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Čo sa týka určenia rozhodného práva, aplikoval nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I). Zistil, že v bode 4 predložených všeobecných podmienok je zakotvená voľba práva v prospech právneho poriadku Českej republiky. Dospel k záveru, že takáto „dohoda“ bola ustanovená iba žalobcom - veriteľom v jeho všeobecných podmienkach bez možnosti zmeny, a bez možnosti participácie dlžníka na takejto voľbe, preto na voľbu práva neprihliadol a uplatnil čl. 6 ods. 1 cit. nariadenia (ktorý platí v prípade absencie voľby práva), podľa ktorého bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, sa zmluva spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Aplikoval preto slovenské právo. Po jeho aplikácii dospel k záveru, že pri poskytnutí peňažných prostriedkov žalovanému nemohlo ísť o úverovú zmluvu, pretože jej podstatnou náležitosťou je dohoda o platení úroku za poskytnutie peňažných prostriedkov, no v danom prípade mali byť peniaze poskytnuté žalovanému bezúročne. Rovnako tak podľa jeho názoru nejde ani o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 3 písm. l/ zákona č.

129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože pôžička sa mala splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Ďalej dôvodil, že nemal preukázané, že sporové strany naozaj uzavreli zmluvu o poskytnutí finančnej služby na diaľku, ktorá bola uzatvorená prostredníctvom elektronických správ, resp. zmluvu o pôžičke. Uviedol, že žalobcom predložená zmluva neobsahuje podpis žalovaného, pričom žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že by žalovaný so žalobcom komunikoval (napr. formou sms správ alebo emailom, nebola predložená ani žiadosť o poskytnutie úveru). Takisto nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci reálne poskytnutie sumy 200 Eur žalovanému. Žaloba žalobcu je založená len na jeho tvrdeniach. Žalobca sa dobrovoľne pojednávania nezúčastnil a nemohol tak reagovať na zistenia súdu. V konaní následne neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojho základného skutkového tvrdenia, že žalovanému skutočne poskytol, resp. požičal peňažné prostriedky v sume 200 Eur, a to vo forme bezhotovostného prevodu tejto sumy peňazí. Záverom poukazoval na skutočnosť, že Národná banka Slovenska dňa 14.08.2018 zverejnila upozornenie na činnosť žalobcu v tom zmysle, že žalobca nemá žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov ani iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný. Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. l/, § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. a), c) a d) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 488, § 489, § 491 ods.1, § 494 § 657, 658 ods. 1, 2 a § 40 ods.4 Občianskeho zákonníka a § 497 Obchodného zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie cit. „rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 07.09.2022, sp. zn. (bez uvedenia č.k.) 9Csp/73/2021“ zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Poukazoval, že svoju činnosť vykonáva na základe povolenia Českej národnej banky zapísanú v obchodnom registri vo forme poskytovaní alebo zprostředkování spotrebiteľského úveru a je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením. Argumentoval, že právo spotrebiteľských úverov je plne harmonizované smernicou, a preto postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Súd bol podľa neho povinný aplikovať české právo. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Zo zmluvnej dokumentácie vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva. Súd sa skúmaniu výhodnosti príslušného právneho predpisu vyhol a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I.) založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. V danom prípade žalobca veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike a nie Slovenskej republike. S poukazom na Nariadenie Rím I. uviedol, že samotná webová stránka končiaca na .sk ešte neznamena, že podnikateľ smeruje svoju činnosť aj vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že sa žalobca mýli, pokiaľ uvádza, že súd žalobu zamietol z dôvodu záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy na základe skutočnosti, že

žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Súd prvej inštancie takéto právne posúdenie (o absolútnej neplatnosti zmluvy) nevyslovil, vec podľa predpisov upravujúcich neplatnosť dotknutého právneho úkonu neposudzoval. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území Slovenskej republiky v ods. 8.6 odôvodnenia napadnutého rozsudku iba záverom konštatoval, že Národná banka Slovenska dňa 14.08.2018 zverejnila upozornenie na činnosť žalobcu v tom zmysle, že žalobca nemá žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov ani iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Túto zistenú skutočnosť nejako neposudzoval, ani z nej nevyvodzoval právne následky v danej veci. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z iného dôvodu, a to z dôvodu nesplnenia dôkazného bremena žalobcu (viď odsek 8.5 odôvodnenia - žalobca nepreukázal, že žalovanému skutočne poskytol, resp. požičal peňažné prostriedky v sume 200 Eur vo forme bezhotovostného prevodu, žalobcom predložená zmluva neobsahuje podpis žalovaného, pričom žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že by žalovaný so žalobcom komunikoval napr. formou sms správ alebo emailom, nebola predložená ani žiadosť o poskytnutie úveru). Inštitút dôkazného bremena (jeho unesenia alebo neunesenia v spore) je inštitútom procesného práva. Podľa § 48 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom slovenské súdy postupujú v konaní podľa slovenských procesných predpisov, pričom všetci účastníci majú rovnaké postavenie pri uplatňovaní svojich práv. Slovenský procesný predpis Civilný sporový poriadok (obdobne procesný predpis Českej republiky Občiansky súdny rád) ukladá stranám povinnosť tvrdiť pred súdom prvej inštancie všetky v tom čase existujúce pre vec právne významné skutočnosti (čl. 8, § 150 ods. 1 C.s.p.) a označiť všetky v tom čase dostupné dôkazy spôsobilé ich preukázať (čl. 8, § 132 ods. 1, § 151) a nesú procesnú zodpovednosť, ak uvedené povinnosti nesplnia (bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné). Žalobca sa však k tomuto dôvodu zamietnutia žaloby v odvolaní žiadnym spôsobom nevyjadril, neuviedol, prečo sa domnieva, že súd prvej inštancie nesprávne považoval jeho dôkazné bremeno za nesplnené, nevyvracal súdom prvej inštancie uvádzané okolnosti nesplnenia dôkazného bremena ohľadom existencie rozhodných hmotnoprávnych podmienok. V odvolaní sa venoval len otázke nutnosti povolenia udeleného NBS a otázke rozhodného práva, pričom však neuviedol, že by ho posúdenie veci podľa konkrétnych ustanovení českého rozhodného práva zbavovalo povinnosti preukázať, že žalovanému skutočne poskytol, resp. požičal peňažné prostriedky v sume 200 Eur vo forme bezhotovostného prevodu (odvolací súd v tejto súvislosti na okraj poukazuje na tvrdenie žalobcu v žalobe, že dotknutá zmluva mala byť uzatvorená podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník, ktoré ustanovenie upravuje inštitút „zápůjčky“, ktorý inštitút obsahovo plne zodpovedá slovenskému inštitútu pôžičky podľa § 657 Občianskeho zákonníka aplikovanému súdom prvej inštancie v danej veci). Odvolací súd dodáva, že odvolanie (aj vzhľadom na nesprávne označenie napadnutého rozsudku v odvolacom petite viď „Rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 07.09.2022, sp. zn. /bez uvedenia č.k./ 9Csp/73/2021“) vyvoláva dojem, že ide o cyklostylované odvolanie podávané v rovnakom znení vo viacerých právnych veciach bez vzťahu ku konkrétnej súdnej veci, konkrétnym dôvodom rozhodnutia o nej.

7. K námietke rozhodného práva odvolací súd stručne odkazuje na správne posúdenie tejto otázky súdom prvej inštancie a dodáva, že v danom prípade je nepochybné, že pri zmluvnom záväzku je možné vykonať voľbu práva, avšak spotrebiteľovi nesmie byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Žalobca správne uviedol, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je harmonizované, čo ale neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné, pričom členská krajina si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu. Súd prvej inštancie sám iniciatívne zistil, že za dohodu o voľbe práva žalobca považuje bod 04. všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré predložil k žalobe, ktoré však majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter ku skutočnostiam uvedeným v zmluve. Všeobecné podmienky predstavujú jednostranný formulár, ktorý spotrebiteľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno konštatovať, že uvedené podmienky sú výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán. Spotrebiteľ podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámil v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumel, pričom potvrdenie, že ich „považuje za právne beže zbytku záväzné“, taktiež nezakladá dohodu o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť presný a určitý tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ slobodne prejavil vôľu byť viazaný iným ako slovenským právom. Odvolací súd poukazuje na čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), podľa ktorého bolo potrebné vo veci aplikovať právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, nakoľko

súdu je známe z rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky, že žalobca smeruje svoju činnosť na Slovenskú republiku.

8. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

10. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

13. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).